

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **ENDL + K a.s.**, IČ: 26805600, se sídlem Olomouc, Riegrova 390/25, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Novákem, Ph.D., advokátem se sídlem Praha 2, Trojanova 12, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.1.2012, č.j. MMB/0033775/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 27.1.2012, č.j. MMB/0033775/2012, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11.712 Kč, k rukám JUDr. Jaroslava Nováka, Ph.D., advokáta se sídlem Praha 2, Trojanova 12, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 28. 3. 2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování, ze dne 27. 1. 2012, č.j. MMB/0033775/2012, a jemu předcházející rozhodnutí o přeplatku Úřadu městské části města Brna Brno-střed, odboru obchodu, dopravy a služeb,

(dále jen „správce poplatku“) ze dne 16. 11. 2011, č. j. 110029878/VANJ/VHA/005, sp. zn. VHA011100013, a žalovaný byl zavázán k povinnosti zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce zpochybňoval zejména nesprávný postup správce místního poplatku a následně žalovaného. Žalobce se domnívá, že byla nesprávně určena splatnost místního poplatku, neboť pokud je daň vyměřena správcem poplatku vyšší než daň tvrzená, je rozdíl splatný v náhradní lhůtě 15 dnů ode dne právní moci platebního výměru, nikoli ode dne doručení platebního výměru.

[3] Žalobce dále uvedl, že správce místního poplatku použil vzniklý přeplatek na úhradu poplatkové povinnosti, která dle názoru žalobce vůbec neexistovala, resp. pokud existovala, tak ve výrazně menším rozsahu, než ve kterém byla vyměřena. Žalobce nesouhlasil s použitím přeplatku na úhradu místního poplatku za období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 a za období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011. Po změně platebního výměru žalovaným, kterou došlo ke zrušení navýšení místního poplatku na dvojnásobek, totiž vznikl žalobci přeplatek ve výši 630.580 Kč, správce poplatku ihned takto vzniklý přeplatek použil na úhradu místního poplatku za třetí a čtvrté období roku 2011. Žalobce také uvedl, že jeho odvolání proti rozhodnutí mělo být posouzeno podle obsahu jako námitky proti postupu správce poplatku ve smyslu ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“).

[4] Vzhledem ke skutečnosti, že správce místního poplatku nevydal platební výměry za období třetího a čtvrtého čtvrtletí roku 2011, musel se žalovaný bránit proti námitkami a odvoláním. Další žalobní námitka spočívala v nesrozumitelnosti zákona č. 183/2010 Sb., neboť v části třetí o změně zákona o místních poplatcích se používá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, přičemž ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích odkazuje na zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ve kterém však definice pojmu „jiné technické herní zařízení“ není obsažena. S odkazem na § 2 písm. j) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích lze uvést, že jiné technické herní zařízení je příbuzné výhernímu hracímu přístroji, který je dle § 17 odst. 1 zákona o loteriích kompaktním a funkčně nedělitelným technickým zařízením.

[5] Dle žalobce nelze povolené interaktivní videoloterní terminály považovat za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení ve smyslu zákona o loteriích. Za kompaktní funkčně nedělitelné technické zařízení je naopak dle žalobce třeba považovat pouze centrální loterní systém jako celek, což vyplývá i z povolení o provozu loterie nebo jiné obdobné hry vydané Ministerstvem financí (centrální loterní systém je funkčně nedělitelným technickým zařízením). Centrální loterní systém řídí veškeré herní procesy a rozhoduje o všech výhrách, které pak pouze zobrazuje na interaktivních videoloterních terminálech. Interaktivní videoloterní terminál slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Centrální jednotka se navíc fyzicky nachází jinde než koncové videoloterní terminály. Správce daně upřednostněním nesprávného výkladu před jiným možným výkladem zatížil žalobce poplatkovou povinností nad rámec zákona a jeho postup tak byl v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[6] Žalobce dále zpochybňoval závěry metodického sdělení Ministerstva financí ČR vydaného dne 6. 8. 2010 odborem 26 – Cla a daně (dostupné na webových stránkách Ministerstva financí ČR) ohledně vymezení pojmu „technická zařízení pro provozování sázkových her pomocí terminálů“ a pojmu „technické herní zařízení“. Žalobce nesouhlasil se závěry ministerstva financí, že předmětem místního poplatku dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích jsou povolené hrací přístroje a jiná technická zařízení povolená ministerstvem financí, přičemž pojem provozovaný je třeba vztahovat pouze k výherním hracím přístrojům a povolená technická zařízení jsou předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. Dle žalobce se naopak pojem „provozovaný“ má vztáhnout i na „jiné technické herní zařízení“. Pokud by názor zastávaný odborem 26 Ministerstva financí ČR byl respektován, znamenalo by to zpoplatnění již samotného aktu povolení provozu loterií. Jeden správní akt by tak byl zatížen dvojnásobnou odvodovou povinností.

[7] Pro posouzení pojmu „povolený“ a „provozovaný“ žalobce poukázal rovněž na obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Brna č. 9/2010, která stanovila, že „*poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“. Vyhláška č. 9/2010 tak překročila rozsah zákonného zmocnění, tj. obecně závaznou vyhláškou stanovit poplatek za provoz jiného technického zařízení povoleného ministerstvem financí. Dle žalobce však správce poplatku v daném případě postupoval v souladu se zákonem, jelikož místní poplatek vyměřil za provozovaná zařízení. Pro srovnání žalobce poukázal na obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Teplice č. 4/2010, kde je vázán vznik poplatkové povinnosti až na uvedení herního zařízení do provozu.

[8] Jelikož je ustanovení zákona nejasné a umožňovalo dle žalobce dvojí výklad, měl být aplikován výklad pro žalobce mírnější. Postupem žalovaného tak došlo k porušení zásady *in dubio mitius* či *in dubio pro libertate* - tedy v pochybnostech ve prospěch poplatníka.

[9] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[10] Ve vyjádření k žalobě se žalovaný vyjádřil jak k žalobou napadenému rozhodnutí a jemu předcházejícímu rozhodnutí o přeplatku, tak k platebnímu výměru, kvůli jehož změně přeplatek vznikl. Uvedl, že platebním výměrem byla splatnost místního poplatku stanovena na 15 dnů od právní moci platebního výměru v souladu s ustanovením § 139 odst. 3 daňového řádu. V odůvodnění bylo pouze citováno ustanovení § 109 odst. 5 daňového řádu, totiž, že odvolání nemá odkladný účinek. Splatnost tedy byla určena správně.

[11] K tvrzení, že odvolání mělo být posouzeno jako námitka proti postupu správce poplatku, žalovaný uvedl, že při posuzování tohoto úkonu vycházel jak z obsahu, tak z jeho označení, a nedospěl k závěru, že by označení a obsah byly v rozporu. Jednalo se tedy o odvolání, které směřovalo proti použití přeplatku na místní poplatek. S přeplatkem pak bylo nakládáno podle ustanovení § 154 daňového řádu.

[12] Žalovaný dále uvedl, že novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce nezohlednil ustanovení § 1 zákona o loteriích. Z povolení Ministerstva financí dle žalovaného naopak vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je dle žalovaného zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii. Ve vztahu k povinnosti platit místní poplatek je jiným technickým herním zařízením takové zařízení, které není výherní hrací přístroj, avšak je herním zařízením, tzn. lze na něm provozovat hru ve smyslu ustanovení § 1 zákona o loteriích. Zpoplatněno je technické zařízení samotné, které samo podléhá zpoplatnění. Zákon o místních poplatcích nevymezuje podmínku funkční nedělitelnosti zařízení. Centrální loterní systém není možné považovat za jedno technické zařízení, ale za soustavu technických zařízení. Úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály, proto byl zákonodárcem použit obecný pojem. Žalovaný neviděl možnost dvojího výkladu právního předpisu, nedošlo tak k porušení zásady *in dubio mitius* resp. *in dubio pro libertate*.

[13] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[14] V replice žalobce uvedl, že tvrzení žalovaného v jeho vyjádření nejsou pravdivá. V předmětném platebním výměru se ve výroku výslovně uvádí, že „celková částka [...] je splatná do 15 dnů ode dne doručení platebního výměru.“ Žalobce také setrval na tom, že jeho podání mělo být vyhodnoceno jako odvolání a námitky. K tomu doplnil argument, že jeho podání bylo adresováno správci poplatku, nikoli žalovanému. Správce poplatku, nikoli žalovaný, tak měl posoudit obsah tohoto podání.

[15] Dále žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že pojem „jiné technické herní zařízení“ povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je pojmem jednoznačným. Nelze tak dospět k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo zpoplatnit části těchto jiných technických herních zařízení. Dle žalobce nelze při interpretaci pojmů užít ustanovení § 1 zákona o loteriích. Žalobce dále nesouhlasil s názorem žalovaného, že by loterií nebo jinou obdobnou hrou povolenou Ministerstvem financí jako celek mohl být centrální loterní systém. Nelze souhlasit s výkladem pojmu celistvosti a kompaktnosti systému, neboť interaktivní videoloterní terminály neobsahují software umožňující hru a není funkční bez spojení s centrální jednotkou. Na základě argumentace žalovaného nelze dospět k závěru, že se jedná o technická zařízení příbuzná s výherními hracími přístroji povolovanými dle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Jelikož je centrální loterní systém tvořen soustavou technických herních zařízení, je nutno jej považovat za funkčně nedělitelné technické zařízení. Úmysl zákonodárce zpoplatnit interaktivní videoloterní terminály není dle žalobce z důvodové zprávy patrný. I nadále žalobce trval na porušení zásady *in dubio mitius* resp. *in dubio pro libertate* a zdůraznil, že vzhledem k nejednoznačnosti použitého pojmu lze dospět k závěru, že text novelizovaného ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem, zásadou materiálního právního státu a zásadou řádnosti a jasnosti právních předpisů.

V. Právní hodnocení soudu

[16] Předmětem soudního přezkumu žalobce učinil rozhodnutí o vrácení vratitelného přeplatku dle ustanovení § 155 odst. 2 daňového řádu, tedy zjednodušeně řečeno otázku, zda na osobním daňovém účtu žalobce existuje vratitelný přeplatek. V takovém případě však soudu nepřísluší, aby se problematikou vyměření daně zabýval z jiných hledisek, než je vykonatelnost jednotlivých rozhodnutí o stanovení daně a jejich transformace do jednotlivých předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012-54, ve věci „*Polygon BC s. r. o.*“, týkající se sice předchozí právní úpravy, vzhledem k zachování základních principů nakládání s přeplatky v aktuální právní úpravě však zcela nepochybně použitelný i v nyní souzené věci).

[17] Žádost o vrácení vratitelného přeplatku není dalším opravným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně. Soud se tedy nezabýval námitkami, které směřovaly proti platebnímu rozkazu (např. námitka nesprávně stanovené splatnosti v platebním výměru ze dne 17. 8. 2011, č. j. 110029878/VANJ/VHA/001).

[18] Přeplatkem je dle § 154 odst. 4 daňového řádu částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li též daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (§ 154 odst. 2 daňového řádu).

[19] Zjistí-li správce místního poplatku, že daňovému subjektu vznikl přeplatek, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zjišťuje totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vrátit.

[20] V daném případě došlo ke vzniku přeplatku z důvodu změny platebního výměru Úřadu městské části města Brna, Brno-střed ze dne 17. 8. 2011, č. j. 110029878/VANJ/VHA/001, kterým byl žalobci za období od 1. 1. 2001 do 30. 6. 2011 vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, a sice za 57 ks IVT, 9 ks VTZ a 2 ks EMR, ve výši 1.201.160 Kč. Základní sazba byla místního poplatku byla 600.580 Kč za dané období, přičemž tato částka byla navýšena podle ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích o 100 %, tj. o dalších 600.580 Kč. Splatnost místního poplatku byla stanovena na 15 dnů ode dne doručení platebního výměru a v poučení bylo konstatováno, že odvolání nemá odkladný účinek. Žalobce podal proti tomuto platebnímu výměru odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 1. 11. 2011 rozhodnutím č. j. MMB/0408550/2011. Žalovaný změnil platební výměr, a to tak, že mimo jiné zrušil sankční navýšení místního poplatku.

[21] Soud dal žalobci za pravdu, že s přeplatkem nebylo nakládáno v souladu se zákonem. Přeplatek vznikl kvůli nezákonnému navýšení místního poplatku ke dni 2. 11. 2011, kdy nabylo právní moci rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2011, č. j. MMB/0408550/2011, kterým byl změněn platební výměr ze dne 17. 8. 2011, č. j. 110029878/VANJ/VHA/001. Správce místního poplatku se tedy měl zabývat otázkou, zda k tomuto dni již byla vykonatelná předchozí jednotlivá rozhodnutí o stanovení místního poplatku za třetí a čtvrté čtvrtletí roku 2011. Touto otázkou se správce místního poplatku ovšem vůbec nezabýval. V tomto ohledu je tedy jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[22] Správce místního poplatku v odůvodnění svého rozhodnutí pouze uvedl, že vzhledem k tomu, že poplatník (žalobce) neuhradil místní poplatek za již splatná období od 1. 7. 2011 do 30. 9. 2011 a od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011, byl vzniklý přeplatek použit na úhradu těchto nedoplatků. Správce místního poplatku sice konstatoval, že šlo o již splatná období, nicméně blíže se touto otázkou, ačkoli byla předmětem celého sporu, nijak nezabýval. Správce místního poplatku zejména nezdůvodnil, proč má jít o splatné poplatkové povinnosti. Neodkázal na žádná rozhodnutí, kterými mělo dojít k vyměření místních poplatků za předchozí období.

[23] V dané věci žalobce ohlásil svou poplatkovou povinnost podáním označeným jako „Splnění ohlášení s výhradou“ ze dne 14. 1. 2011, ve kterém uvedl, že se domnívá, že se poplatková povinnost na jednotlivé koncové interaktivními videoloterními terminály nevztahuje, a pokud se správní orgány domnívají, že tomu tak není, pak mají vydat platební výměr, ve kterém bude výše místního poplatku stanovena. Ze správního spisu ovšem nevyplynulo, že by za období třetího a čtvrtého čtvrtletí roku 2011 v době vzniku přeplatku byly tyto platební výměry vydány, popř. že by byl poplatek vyměřen konkludentně. Skutkový stav, ze kterého správní orgány zřejmě vycházely, tak nemá oporu ve správním spisu.

[24] Správní orgány nevzaly v potaz ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích a ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu.

[25] Podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích Nebudou-li poplatky zaplacený poplatníkem včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem nebo hromadným předpisným seznamem.

[26] Podle ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Platební výměr správce daně založí do spisu.

[27] Jestliže nebyly místní poplatky za třetí a čtvrté období roku 2011 zaplacený žalobcem včas nebo ve správné výši, měl správce místního poplatku postupovat podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona o místních poplatcích a vydat za příslušná období platební rozkazy, proti kterým se žalobce mohl bránit odvoláními. Postupem, kdy správce místního poplatku použil vzniklý přeplatek na poplatek za první pololetí roku 2011 ihned na zaplacení poplatku za období druhého pololetí roku 2011, o kterém však nebylo rozhodnuto platebním výměrem, byl žalobce zkrácen na svých právech, neboť fakticky ztratil možnost se proti vyměření místního poplatku za třetí a čtvrté čtvrtletí jakkoli bránit.

[28] Soud tedy dal žalobci za pravdu, že se správní orgány nezabývaly otázkou vykonatelnosti (splatnosti) předchozích jednotlivých rozhodnutí o stanovení místního poplatku, kterými měl vzniknout nedoplatek, na jehož zaplacení byl přeplatek použit. Žalobou napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemá oporu ve správním spise. Soud tedy bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního zrušil žalobou napadené rozhodnutí.

[29] Jelikož podstatou rozhodnutí žalovaného má být především rozhodnutí o skutečnosti, zda existoval nedoplatek na místním poplatku za období třetího a čtvrtého pololetí roku 2011, na který by bylo možno převést přeplatek místního poplatku za období prvního pololetí roku

2011, nemůže soud nadále pokračovat v přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ve smyslu uplatněných žalobních námitek, neboť v důsledku absence těchto zásadních úvah žalovaného je rozhodnutí natolik nepřezkoumatelné, že jakoukoliv další argumentací by soud nahrazoval činnost žalovaného.

[30] Pouze obiter dictum je nutné upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (včetně interaktivních videoloterních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[31] Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo. Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

[32] Lze tak jedinečně potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“, publ. pod

č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na (<http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je „přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“

[33] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně o loteriích definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[34] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[35] Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný nálezn ve věci „Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[36] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[37] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolena loterie či hra provozována.

VI. Závěr a náklady řízení

[38] S ohledem na vyslovené závěry dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a nemá oporu ve správním spise. V dalším řízení bude na žalovaném, aby se ve světle shora uvedených závěrů zdejšího soudu vypořádal s okamžikem vzniku nedoplatku na místním poplatku, tento závěr podložil právní argumentací a na základě právně odůvodněného závěru stran okamžiku vzniku nedoplatku na místním poplatku rozhodne o výši vratitelného přeplatku, tedy o otázkách vznesených v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

[39] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému ve výši 11.712 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a z odměny žalobcova advokáta a náhrady hotových výdajů, a to za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání repliky) ve výši 3 x 2.100 Kč a tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč, navýšené o daň z přidané hodnoty, jejíž sazba činí 21 %.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. září 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu